

Zlaté výročí! Blíží se 45 let od fotbalového triumfu v Moskvě zalitého slzami

22.1.2025 - Patrik Vacek | Česká olympijská

Bylo mi pětadvacet let, a rok 1980 byl můj životní mezník. O olympijské hry jsme nejdříve museli hrát kvalifikaci. Můžu říct, že jsme se během těch zápasů společně tak zocelili, že jsme po postupu letěli do Sovětského svazu s tím, že můžeme být vážnými uchazeči o medaili.

Kvůli známému bojkotu nepřiletěla do Moskvy řada zemí, jež nesouhlasila s invazí sovětských vojsk do Afganistánu. Přesto se turnaje zúčastnila reprezentace Španělska, Argentiny, Ghany a dalších zemí. Vůbec to nebyli slabí soupeři. My jsme si ale věřili na všechny. Měli jsme skvělou partu. Tehdy žádné hvězdy, ale byli jsme silní ve všech řadách. Vždyť za nás nastupoval Honza Berger, Luděk Macela, Verner Lička nebo František Štambachr.

Když jsme kosili soupeře za soupeřem, tak jsme si najednou řekli, že můžeme mít klidně medaili z olympijských her!“

Vyhráli jsme naši skupinu, a z Petrohradu jsme se přesunuli na vyřazovací část do Moskvy. Ve čtvrtfinále jsme porazili Kubu 3:0. Dal jsem dvě branky. Kubánci byli jediný slabší soupeř. Pak už zase začalo přituhovat. Jugoslávie v semifinále byla hodně silná, ale přešli jsme ji výhrou 2:0.

Jediné, co jsme nechtěli, aby s námi do finále postoupil domácí Sovětský svaz. Cítili jsme, že je obrovský tlak na to, aby ve své zemi vyhráli. Naštěstí je porazilo Východní Německo, které se s námi utkalo o zlato.

Pak to přišlo. Fantastická atmosféra na stadionu v Lužnikách, kde bylo přes 100 tisíc diváků. Byl to urputný fotbal od obou týmů. My jsme ale cítili obrovskou šanci. Němci totiž nebyli tak dobří jako my. Klíčový moment nastal ve chvíli, kdy rozhodčí společně vyloučil Honzu Bergra a jejich hvězdu Wolfganga Steinbacha. Byl to jejich tvůrce hry. Nám to neublížilo, protože jsme měli další skvělé hráče a oni přišli o jediný klenot. To je vykolejilo.

Přesto tvrdě bojovali. Mě nakopli do žeber. Byl jsem tehdy nejlepší střelec šampionátu a ve finále jsem měl být ten hlavní. Nemohl jsem ale dohrát. Prosil jsem trenéra Havránka, ať mě vystřídá, že se nemůžu nadechnout kvůli bolavým žebrům. „Ty tam musíš zůstat. Němci tě zdvojují,“ odpovídal mi a nechtěl mě stáhnout ze hřiště.

Když už jsem vůbec nemohl, vystřídal mě Jindra Svoboda. Šel jsem si odpočinout do kabiny, kde už v bazénu seděl Honza Berger. Spolu jsme pak sledovali v televizi, jak Jindra Svoboda dal jediný a rozhodující gól finále. Protože jsme byli s Honzou v šatně, tak nejsme na snímcích nafocených bezprostředně po finále. To mě mrzelo, ale nahradilo mi to slavnostní vyhlášení. Když jsme stáli na stupních vítězů, všichni jsme brečeli a poslouchali naši hymnu a sledovali, jak stoupá ta nejkrásnější vlajka. Bylo to strašně dojemné.

Kvůli bojkotu se ty medaile dost podceňují a to mě mrzí. Pro mě to je ale nejcennější medaile na světě. Olympiáda je svátek celého světa, všech sportovců a všichni na planetě to sledují. Zlatou medaili jsem ukazoval dětem na příměstském táboru. Přál bych jim, aby jednou byly taky olympijští vítězové, a právě ta moje medaile je může motivovat.

<https://www.olympijskytym.cz/article/zlate-vyroci-blizi-se-45-let-od-fotbaloveho-triumfu-v-moskve-zali>

[teho-slzami](#)